

en Nordbag, mens han selv maatte gaa Turen i Træsko eller paa bare Ben for at skaane Skoene, der hang ved Tornystret og ikke maatte tages paa, før han naaede Byen. Han huskede især Torben i en mjødbrun Fløjlsdragt med lange Ridegamasjer, der en Tid havde be-daaret hans Bondehjerte. Indtil hans Mor en Dag sagde til ham: „Hvordan tror du egenlig, saadan en opstadset Knægt tager sig ud i Vorherres Øjne?“ Da slog han skamfuld Blikket ned.

Klokken i Taarnet tav. Med en dyb Halslyd, der mindede om Køernes Drynen, vendte han tilbage gennem Loen og gik ind.

Da han med sin Familje sad ved Aftensmaaltidet, hvori ogsaa Husets Tjenestefolk tog Del, fortalte han om den fremmede Læges Besøg paa Herregaarden og hans Vidunderpiller, der skulde kunne gøre Godsejeren rask. „Dersom det da ikke er fræk Pral og Mundsvejr det hele“, føjede han til.

Senere sagde han:

„Hver Dag i Aaret og hver Time paa Dagen gør den kære Gud de dejligste Mirakler for os. Han lar sin klare Sol skinne over Verden, kalder nærende Korn og yndige Blomster frem af Jorden og skaber smaa levende Menne-skevæsner i sine Engles Skikkelse og lægger dem i vore Arme. Men saadan noget finder Verdens Børn bare „naturligt“ og hverken Snak eller Tak værd. Saa saare derimod en snavs Doktor har lidt Held med sin Kniv eller med et Pulver, saa veed Folk ikke, hvordan vi er vendt i det, om det er os selv eller Vorherre, der styrer